

*...You waved your hands and said farewell
With your gentle smile that attach my soul here
It made me believed one day we'll meet again
In our promised land where there is no separation
With your scent left in my memory
My heart'll go on
Coz' I know I have the place to return...*

พระอาทิตย์ยามเย็นสาดแสงสีเหลืองอ่อนเข้ามาทำให้โต๊ะไม้สี
น้ำตาลแก่ที่ตั้งอยู่ริมหน้าต่างดูสว่างขึ้น
ชายชราคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างเงียบเหงา ในมือที่แห้ง
กร้านมีนกกระดาษสีขาวตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง สายตาของเขาทอดออกไปยัง
หิมะที่ไปรยปรายอยู่นอกหน้าต่างครู่หนึ่งก่อนจะหันกลับมามอง
นกกระดาษในมือแล้วยิ้มออกมาจางๆ เป็นรอยยิ้มที่อ่อนโยนราวกับจะ
ยิ้มให้ใครคนหนึ่งในความคิดคำนึงเท่านั้น

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นจากที่ไหนนะ...

ปฐมบท

6

พระอาทิตย์สีแดงสวยค่อยๆ ลับขอบฟ้า ใต้ต้นทิงนามูซึ่งออกดอกสีม่วงเป็นช่อส่งกลิ่นหอมบริสุทธิ์แผ่กิ่งก้านสีน้ำตาลอ่อนไปรอบๆ ชูเฮอินกำลังนั่งทอดอารมณ์อย่างผ่อนคลายปล่อยให้สายลมอ่อนๆ ไชยพัดจนผมสีน้ำตาลของเขาพลิ้วไหวซ้าๆ ดวงตาคมของชายหนุ่มแฝงความเกียจคร้านเอาแต่ใจ แต่กลับมีเส้นหน่อดูดอย่างประหลาด จมูกโด่งเป็นสันรับกับใบหน้าเรียวยาวอันหล่อเหลาและผิวที่ขาวสะอาด

"เฮอิน มานั่งหลบอยู่ตรงนี้ทำไม พี่ๆ เรียกไปรวมกลุ่มแล้วนะ"
เสียงสดีไลเสียงหนึ่งดังขึ้นจากข้างหลัง

ชูเฮอินหลับตาลงอย่างไม่สนใจ

"ซีเกียจไป เบื่อ"

"นี่! ตื่นนะ"

"ไอ้ย นี่เธอทำอะไรนะ"

ชายหนุ่มลืมตาขึ้นเมื่อถูกเขย่าตัวอย่างแรง หญิงสาวผมเปียสองข้างในชุดลำลองเสื้อยืดสีขาวเข้ารูปกับกางเกงขาสั้นสีเหลืองอ่อนกำลังนั่งคุกเข่าเบื้องหน้าเขา

"ก็ทำให้เธอตื่นนะสิ! รุ่นพี่เรียกแล้ว พวกเรารีบไปรวมกลุ่มกันเถอะ เดี่ยววานกลางคืนจะเริ่มแล้วนะ"

เฮอินมองดวงตากลมโตเบื้องหน้า

"อะไรกันมินโซ พวกเราหายไปสักสองคนไม่มีใครเขาสนใจหรอกน่า"

"นี่เธอคิดจะโดดหรือ!?" หญิงสาวถามเสียงสูงราวกับไม่เชื่อในสิ่งที่เพิ่งได้ยิน

"โดดอะไรกันเล่า ก็แคงงานรับน้อง อย่าปนเป็นบ้าไปหน่อยเลย"

"ไม่เอา! ฉันอยากไปดูการแสดงนี่นา"

หญิงสาวพูดพลางลุกขึ้นจุดแขนเฮอินอย่างแรง แต่ชายหนุ่มขึ้นตัวพลางพลิกข้อมือเบาๆ มินโซจึงเสียหลักล้มลงไปนั่งซ้าๆ เขาพอดี

"ก็แคงงานเลี้ยงเฟรชชีธรรมดาๆ ไม่เห็นน่าสนใจตรงไหน นั่งเป็น

เพื่อนฉันตรงนี้ดีกว่าน่า"

ดวงตาคนพูดแฝงความดี้อื่นแต่ก็ออกอ้อนจนมินโซต้องถอนหายใจออกมาเบาๆ เธอฟังต้นไม้อย่างเหนื่อยอ่อน

"เธอก็เป็นอย่างนี้ทุกที ตั้งแต่เด็กๆ เลยนะ เอาแต่ใจจริงๆ"

เฮอินหัวเราะเบาๆ ดวงตาของเขาเป็นประกายราวกับจะยิ้มตามไปหน้าไปด้วย

"พูดอย่างนี้กับหนึ่งในเทพบุตรของมหา'ลัยอุงจูได้อย่างไร"

ทุกปีที่มีการรับนักศึกษาเข้าใหม่ จะมีการตั้งฉายาให้รุ่นน้องพรชชี่ที่มีหน้าตาและบุคลิกโดดเด่นกว่าคนอื่นต่างๆ กันไป และในกลุ่มน้องใหม่ คณะอักษรศาสตร์ปีนี้ มีผู้ที่ได้รับฉายาจากเพื่อนๆ และรุ่นพี่สามคน คนหนึ่งได้ฉายาว่า 'นางฟ้า' ส่วนอีกสองคนได้ฉายาว่า 'เทพบุตร'

หญิงสาวยื่นจมูก

"ไม่รู้ว่ามีอะไรดีนะ สาวๆ ถึงได้รุ่มชอบนักชอบหนา"

เฮอินเป็นเพื่อนกับเธอมาตั้งแต่สมัยเด็กๆ ด้วยความที่อยู่โรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่ระดับประถมจนถึงชั้นมัธยมทำให้ทั้งคู่กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน ตอนชั้นประถมเพื่อนของเธอคนนี้ยังเป็นแค่เด็กชายธรรมดาคนหนึ่ง แต่พอชั้นมัธยมเขาก็เริ่มป้อปูลารีในหมู่สาวๆ เดือดร้อนถึงเธอต้องเป็นแม่สื่อแม่ชักให้บรรดาเพื่อนๆ ประเสริฐทั้งหลายที่มักจะคะยั้นคะยอให้เธอแนะนำให้รู้จักกับเขา

"ฉันที่ออกอย่างนี้มีสาวๆ มาชอบก็ไม่เห็นแปลกเลย จำได้รีไปลาตอน ม.5 สาวๆ เกือบครึ่งโรงเรียนสมัครเป็นแฟนคลับของฉันทั้งนั้น" คนเป็นเทพบุตรเริ่มไม

"อยากจะอ้วก หลงตัวเองน้อยๆ หน่อยเหอะ ผู้ชายที่โรงเรียนเก่าหาที่หน้าตาเหมือนผู้เหมือนคนไม่ได้ต่างหาก ปีนี้อายหวังเลยดีกว่าเพราะอย่างน้อยนายก็มีคู่แข่งอีกคนนี่ล่ะ" หญิงสาวยิ้มอย่างเป็นต่อ

เฮอินเอียงคอทำท่านี้

"จะว่าไป ฉันยังไม่เคยเห็นคนที่ได้ฉายาเทพบุตรอีกคนเลยแฮะ"

มินโซยกไหล่

8

"ฉันก็ยังไม่เคยเห็นเหมือนกัน แต่หน้าตาดีกว่าเธอแน่ๆ"

ชายหนุ่มยิ้มล้อๆ

"ไม่คิดจะเซียร์เพื่อนรักเลยเหรอ ใจร้ายจริงๆ"

หญิงสาวเขินปากขึ้น

"ไม่! ชี้ก็เลยเห็นผู้หญิงออกหักเพราะเธอ เห็นก็ร้ายๆ มาสารภาพรัก

เธอก็ปฏิเสธหมด"

เขินอึ้งไปเล็กน้อย ตลอดเวลาที่ผ่านมามีผู้หญิงมากมายผ่านเข้ามาในชีวิตของเขา เขาไม่เคยปฏิเสธคนที่ทอดหาด้วยไมตรี แต่ก็ไม่เคยคบกับใครจริงจังเป็นพิเศษ

"ฉันชอบอยู่คนเดียวแบบนี้ละมั้ง พอคบกับใครแล้วรู้สึกชีวิตมันเกินๆ ยังไงไม่รู้"

ชายหนุ่มหันมามองหญิงสาวด้านข้าง

"เธอล่ะ ไม่เห็นมีแฟนสักที ยังหาไม่ได้สักหรือไง ระวังชั้นคานนะ"

"ตาบ้า!"

มินโชนกมือเขกศีรษะ แต่ชายหนุ่มเอนตัวหลบได้พอดี

"ยังไม่มีใครถูกสเปคอะ ผู้ชายดีๆ สมัยนี้หายากจะตาย"

ดวงตาคมได้ของเขินมองดวงตาสุกใสเบื้องหน้าอย่างล้อๆ

"ไม่ใช่ว่าเธอเป็นทอมหรืออะไร?"

ดวงตาคมสรวลสิ่งมองกลับมาอย่างไม่ลดราวาศอก

"ถ้าฉันเป็นทอม เธอก็เป็นเกย์ละกัน!"

งานต้อนรับน้องใหม่ถูกจัดขึ้นที่ริมทะเลสีคราม โต๊ะตัวยาวสองสามตัวจัดวางไว้ด้วยอาหารและเครื่องดื่ม รุ่นพี่รุ่นน้องพากันฉลองสังสรรค์ เฮฮาทำความรู้จักกัน บางส่วนก็จัดการแสดงเล็กๆ น้อยๆ เพื่อสร้างความประทับใจแรกเริ่ม

การแสดงที่จัดขึ้นส่วนมากเป็นละครหรือไม่กี่โชว์ตลก เรียกเสียงหัวเราะและเสียงตบมือจากคนมากมายทำให้บรรยากาศดูคึกคักราวกับไม่ใช่ยามค่ำคืน สายตาของทุกคนต่างจดจ้องไปที่บริเวณพื้นทรายที่

อุปโลกน์ว่าเป็นเวที ยกเว้นที่มุมหนึ่ง ชายหนุ่มห้าหกคนกำลังนั่งจับกลุ่ม
ดูแปลกแยกออกไปจากคนส่วนใหญ่

ควีนส์ดำถูกวางไว้ที่ตำแหน่งหนึ่งบนตารางสี่เหลี่ยม

"พนันได้เลยว่าอีกไม่เกินสิบตา จีออน นายจอดแน่"

คนที่วางควีนส์ดำตัวนั้นพูดขึ้นพลางมองชายหนุ่มเบื้องหน้าซึ่งเป็น
อีกคนหนึ่งที่ได้รับฉายา 'เทพบุตร'

เขามีผิวขาว ใบหน้าหล่อเหลาคอนไปทางหนึ่งๆ ผมดำขลับซึ่งยาว
ระต้นคอปิดเป็นทรง ดวงตาเรียวยาวได้คิ้วเข้มดูเย็นชากอปรกับริมฝีปาก
เรียบเฉยไม่เกรงกลัวใครและดูมีเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก

ขอจีออนยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย

"ของฉันขอห้าตาพอ"

เสียงเพื่อนๆ จากด้านหลังดังมาอีกระลอกใหญ่

"เฮ้ย! ฮันซกมันมีควีนนะ นายแน่ใจเหร"

จีออนยิ้มอย่างเชื่อมั่นพลางหยิบโน้ตสีขาววางลงไปที่ตำแหน่งหนึ่ง
"หนึ่ง"

ฮันซกกัดฟันเล็กน้อยก่อนหยิบพอนส์ดำวางลงไปบนกระดาน

"สอง"

บิชอปสีขาวถูกวางลงอย่างต่อเนื่อง

"สาม"

ฮันซกหัวเราะเบาๆ "บิชอปตัวนี้เอามาล่อให้ฉันใช้ในทีกินไข่ม้อย ถ้า
ไม่มีโน้ตตัวนี้ นายจะใช้บิชอปมารุกคิงที่ตำแหน่งนี้ละสิ ถ้าฉันฉันจะใช้
รุกกินแทน ดูซิว่านายจะทำยังไง"

ชายหนุ่มกล่าวพลางหยิบบิชอปสีขาวจากกระดานใส่ลงกล่องด้าน
ข้างแล้ววางแทนที่ด้วยรุกสีดำ

"สี่"

จีออนยังคงยิ้มเรียบๆ ก่อนจะหยิบรุกสีขาววางลงที่ตำแหน่งด้าน
บนซึ่งก่อนหน้านี้ถูกขวางด้วยรุกสีดำ

"ห้า เช็คเมท"

ฮันซุกเบิกตาอย่างเหลือเชื่อ

"บ้าน่า!"

"ฉันเตรียมล้อมคิงของนายตั้งนานแล้ว แต่หลอกด้วยบิซ็อบตัวนี้เพื่อ
 10 รอให้หมาสุดท้ายถูกวางต่างหาก ดูจากการเล่นของนาย นายถนัดในการ
 ใช้นท์ ดังนั้นนายจึงคิดว่าฉันจะอาศัยความถนัดอันนั้นวางแผนเอาไว้"
 มุมปากของเขายกขึ้นเล็กน้อย "...อย่าลืมนิว่จุดอ่อนในกระดานนะปิดง่าย
 กว่าจุดอ่อนในใจคน"

เสียงโห่ร้องชมเชยดังอย่างไม่ขาดสายจากเพื่อนฝูงด้านข้างซึ่งยืน
 ดูอยู่ในขณะที่ฮันซุกยังคงมองนิ่งอยู่ที่กระดานหาทางแก้เกม จียอนลุกขึ้น
 ขอตัวกับเพื่อนๆ

"ฉันฉันไปเติมเครื่องดื่มก่อนนะ"

ชายหนุ่มเดินไปที่โต๊ะยาวซึ่งมีน้ำผลไม้ นานาชนิดและเครื่องดื่ม
 แอลกอฮอล์วางอยู่อย่างเป็นระเบียบ ขณะกำลังจะเอื้อมมือไปหยิบเหยือก
 น้ำส้ม เขารู้สึกว่าเสียงต่างๆ พลันเงียบลง เหลือเพียงเสียงคลื่นกระทบ
 ฝั่งดังแผ่วๆ

ชายหนุ่มหันไปมอง...

ภายใต้ราตรีอันมืดมิด แสงจันทร์สีนวลกำลังสาดส่องลงบนร่าง
 หญิงสาวชุดขาวคนหนึ่งอย่างอ่อนโยน เธอนั่งอยู่หน้าเปียโนสีขาวที่เอามา
 มาตั้งไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ ผมสีดำของเธอยาวเคลียไหล่ ดวงตา
 โศกซึ่งบนใบหน้าอ่อนใสดูเลือนลอยคล้ายกำลังครุ่นคิดถึงความจริงจำ
 บางอย่าง นิ้วเรียบบางค่อยๆ บรรจงกดบนแป้นเปียโนอย่างช้าๆ

เสียงเพลงที่ล่องลอยมาสะกดให้เขายืนนิ่ง ท่วงทำนองนั้นหวานใส
 แต่ทว่าแฝงไว้ด้วยความเศร้าอย่างประหลาด เสียงเกลียวคลื่นที่แว่วมา
 ผสมผสานจนทำให้บทเพลงนั้นฟังดูสงบ สื่อความรู้สึกลึกซึ้งที่ไม่อาจ
 อธิบายได้ เขามองเธอบรรเลงเพลงอย่างช้าๆ โดยไม่อาจละสายตา

นับตั้งแต่วินาทีนั้น เขาก็รู้ว่าภาพของเธอจะไม่มีวันลบเลือนไป
 จากใจเขาตลอดกาล...

ภายใต้ท้องฟ้าที่มีตสนิท ดาวดวงน้อยส่องแสงวิบวับราวกับกากเพชร
ที่ถูกโปรยลงบนกำมะหยี่สีดำ

เฮอีนกำลังเหม่อมองพระจันทร์เต็มดวงซึ่งส่องแสงดีเหลือองนวลอยู่
ณ มุมหนึ่งของท้องฟ้า มินโซลอบมองชายหนุ่มอย่างเงียบๆ เธอชอบ
สายตาแบบนี้ของเฮอีนที่สุด ราวกับว่าความฝันทุกอย่างเปล่งประกาย
อยู่ในดวงตาคู่นั้น

"นี่ มองจนฉันจะสึกอยู่แล้วนะ"

มินโซซะงักเล็กน้อย

"ฉันกำลังมองว่าเธอมองอะไรอยู่ล่ะสิ"

ชายหนุ่มยิ้มให้หญิงสาว เป็นรอยยิ้มแบบที่ทำให้เธอต้องแอบยิ้ม
ตามทุกครั้ง

"มองพระจันทร์ไง ค่ะนี่พระจันทร์สวยนะ"

...ไรแมนติกเชียวนะตาบ้า

มินโซเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า แสงสีเหลืองอ่อนให้ความรู้สึกนุ่มนวล
อย่างบอกไม่ถูก

"อืม"

เฮอีนทำตาโตมองหญิงสาวอย่างพิเนจพิเคราะห์จนเธอหันมามอง
เขาอย่างงงๆ

"หน้าฉันมีอะไรติดอยู่หรือไง"

"เปล่า" ดวงตาคมยังคงจ้องหน้านวลฝ่อง "ฉันกำลังดูว่าเธอจะ
กลายเป็นร่างม้าย"

"ตาบ้า! นี่แหละ" หญิงสาวร้องกรี๊ดทุบตีจนคนพูดต้องหลบพัลวัน
เสียงเปียโนบรรเลงแว่วมาตามสายลมทำให้ทั้งสองซะงัก เสียงเพลง
นั้นราวกับนำเอาความเศร้าของท้องฟ้ายามราตรีหลอมรวมกับความ
สวยงามของพระจันทร์ผสมผสานเป็นความซาบซึ้งตรึงใจ

"ใครเป็นคนเล่นเพลงนี้นะ เล่นได้กินใจมาก" มินโซลดมือลงเอ่ย
ขึ้นเบาๆ

เฮอีนหลับตาลงราวกับจะดื่มด่ำกับความไพเราะนั้น

"คงเป็นเสียงของสวรรค์ที่บอกให้เรามุ่งมั่นเดินตามความฝันต่อไป..."

ชายหนุ่มลืมหืมตาขึ้นอย่างแน่วแน่

"สักวันทุกคนจะต้องยอมรับในเสียงเพลงของฉัน ทุกคนจะฟังมัน แล้วพูดประโยคเดียวกับที่เธอพูดเมื่อครู่นี้"

เสียงเปียโนยังคงแว่วไปตามสายลม ความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งสี่ เริ่มต้นจากเพลงเพลงนั้น...

"จียอน! ตื่นได้แล้วเพื่อน วันแรกก็หลับเลยนะ"

เสียงเสียงหนึ่งดังขึ้นกระทบโสตพร้อมกับกลิ่นฉุนๆ จียอนจามออกมาครั้งหนึ่ง เขาสะบัดศีรษะอย่างมีนงงก่อนมองไปรอบๆ ห้องแล้วหันมาถามฮันซกซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

"เลิกเรียนนานแล้วหรือ"

"เออสิ ส่งไปสมัครชมรมด้วยนะ ใส่ไว้ในกล่องหน้าห้องตรงนั้น" ฮันซกกล่าวพลางชี้มือไปยังกล่องกระดาษสีขาวซึ่งวางอยู่ด้านหน้า

"อืม ขอบใจมาก"

"งั้นฉันกลับก่อนนะ"

จียอนมองไปสมัครชมรมซึ่งวางอยู่บนโต๊ะครู่หนึ่งก่อนกากบาทที่ช่องชมรมดนตรีแล้วเอาไปใส่ไว้ในกล่องสีขาวใบนั้น

"เธอว่าจะมีคนลงชมรมดนตรีเยอะมั๊ย" เฮอินถามคนที่เดินอยู่ข้างๆ มินโซกัดไอศกรีมรสส้มในมือคำหนึ่ง

"คงไม่เยอะหรอก มีชมรมอื่นที่น่าสนใจตั้งเยอะ อย่างชมรมเดินแบบ ชมรมความงาม อืม... พวกชมรมกีฬาคนก็สนใจเยอะนะ"

ชายหนุ่มแยกเขี้ยวใส่

"ตอบแบบไม่ให้กำลังใจกันเลยนะ ถ้าคนน้อยก็ตั้งวงดนตรีไม่ได้สิ"

"หรือ งั้นขอเปลี่ยนคำตอบค่ะ โอ๊ย! ชมรมดนตรีคนสมัครเยอะอยู่แล้วแหละ ที่เห็นๆ ตอนรับน้องมีแต่คนดูท่าทางอาร์ตๆ ทั้งนั้น แถมยัง..."

หญิงสาวชะงักพลางเปลี่ยนคำพูดเมื่อเห็นดวงตาเรียวมมองมาอย่างโกรธๆ

"อย่าเพิ่งเครียดไปเลยนะ ฟรุ้งนี่ก็รู้อเองแหละ" มินโซพูดพลางกัดไอศกรีมอีกคำหนึ่ง

ทางจากบ้านของเธอไปถึงมหาวิทยาลัยสามารถเลือกเดินได้หลายทาง แต่ทางที่จะผ่านทั้งบ้านของเธอและเฮินมีเพียงถนนสายนี้เท่านั้น

ถนนที่ทอดยาวเป็นถนนคอนกรีต ด้านข้างเป็นสวนสาธารณะสำหรับพักผ่อนหย่อนใจซึ่งมีต้นเมเปิ้ลผลิบสีแดงอย่างสวยงาม ต้นหญ้าเขียวชอุ่ม เด็กๆ วิ่งเล่นกันอย่างร่าเริง คู่หนุ่มสาวกำลังนั่งคุยกัน คนสูงอายุที่มานั่งพักผ่อนหย่อนใจ บรรยายกาศอันแสนอบอุ่นทำให้หญิงสาวยิ้มออกได้ทุกครั้งที่เดินผ่าน

"นี่ จะใจร้ายไปหน่อยหรือเปล่า ตัวเองเดินชมวิวแต่กลับให้ฉันถือกระเป๋าเต็มมือแบบนี้ เกมไอติมก็ไม่แบ่งสักคำ" ชายหนุ่มตัดพ้อพลางยกกระเป๋าในมือทั้งสองข้างขึ้นเหมือนตาชั่ง

มินโซเอียงคอเล็กน้อย

"ให้กินก็ได้ แต่ต้องไล่ให้ทันนะ"

หญิงสาวยื่นไอศกรีมไปตรงหน้าชายหนุ่มแล้วฉวยโอกาสวิ่งไปข้างหน้า

เฮินกัดไอศกรีมได้คำหนึ่งแล้ววิ่งไล่ตามไปอย่างสนุกสนาน

จียอนเดินออกนอกอาคารเรียนอ้อมไปยังด้านหลังตึกเพื่อที่จะออกไปทางประตูด้านหลัง ฟุ่หญ้าเขียวชอุ่มที่ถูกแต่งเติมสีสันด้วยดอกไม้ นานาชนิดปรากฏต่อสายตา ฝีเสื้อตัวน้อยขยับปีกไปมาราวกับจะหักทลายเหล่าดอกไม้ที่เบ่งบานอยู่เบื้องล่าง ชายหนุ่มมองทิวทัศน์ตรงหน้าอย่างผ่อนคลาย และแล้วสายตาก็สะดุดที่หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตาอยู่บริเวณพื้นหญ้าที่ยังว่างอยู่

"เฮอิน"

จียอนตัดสินใจเอ่ยทัก เธอคือหญิงสาวชุดขาวที่เล่นเปียโนในคืน

วันรับน้องคืนนั้น เขาเพิ่งรู้ชื่อของเธอตอนเช้าในช่วงเวลาแนะนำตัว
ยูเซอินเงยหน้ามองชายหนุ่มแล้วยิ้มให้ เป็นรอยยิ้มที่สวยงามที่สุด
เท่าที่เขาเคยเห็นมา

"สียอน... ไซ่มั้ย"

"อืม เธอทำอะไรอยู่เหรอ"

14

สียอนทวาดตัวลงนั่งยองๆ ข้างๆ เซอินหัวเราะเบาๆ

"ฉันกำลังปลูกดอกไม้ล่ะ"

ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อยทำให้ใบหน้าซึ่งเรียบเฉยเย็นชาดูอบอุ่นขึ้น

"ดอกไม้อะไรเหรอ"

หญิงสาวมองเมล็ดพันธุ์ในมือ ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มจางๆ

"ทีลินารี"

"เธอชอบดอกไม้ชนิดนี้เหรอ"

สียอนแย้งพลั่วจากมือเซอินแล้วลงมือขุดดิน

"อืม..." หญิงสาวรับคำ

"ทำไมล่ะ"

"ทีลินารีนั้นต่างจากดอกไม้ทั่วไป เวลาบานแล้วมันจะส่งกลิ่นหอม
ไปทั่ว ไม่ว่าไกลแค่ไหน ทุกที่ที่สายลมพัดผ่าน กลิ่นนั้นจะติดตามไป
ด้วยเสมอ" เซอินกล่าวพลางหยอดเมล็ดลงในร่องดินที่ถูกขุด

"คล้ายกับเสียงเพลงเลยนะ ฉันเชื่อว่าเพลงที่เล่นด้วยความรู้สึกนั้น
สามารถส่งผ่านไปได้ทุกหนแห่ง... เปียโนที่เธอเล่นเมื่อคืนเพราะมาก ฉัน
ไม่เคยได้ยินเสียงเปียโนที่เพราะขนาดนี้มาก่อน"

สียอนขุดดินกลบแล้วหยิบบัวรดน้ำใบเล็กมารดน้ำ หญิงสาวยิ้ม
สดใส

"ขอบคุณมาก ฉันมีกำลังใจขึ้นเยอะเลย ความฝันของฉันคือการ
เล่นเปียโนถ่ายทอดระดับประเทศสักครั้ง"

"ฉันก็เคยคิดอยากจะทำแข่งงานประกวดดนตรีคิมยังเหมือนกัน
ฉันถนัดกีตาร์ ถ้าหาเพื่อนได้อีกสองสามคน พวกเราลองตั้งวงดนตรี
ประกวดกันมั้ย" ชายหนุ่มเอ่ยชวน